

In de zomer van mijn zestiende verjaardag, kort nadat mijn vader was overleden, leerde ik bij het zeilen Rob kennen. Qua leeftijd zat hij precies tussen mij en mijn moeder in en hij raakte bevriend met ons allebei. Mijn zeilboot kwam bij hem in de garage te liggen, waardoor wij regelmatig in zijn oude Volvo heen en weer reden tussen ons huis aan de rivier in Gorcum en zijn huis in Sleeuwijk. Soms, als mijn moeder in de serre een kopje thee zat te drinken, kon ze Rob aan de overkant van de Merwede zien lopen met zijn hond.

Ik herinner me dat hij mij begin jaren '90, toen ik al in Leiden studeerde, belde en riep: 'Raad eens waar ik ben? Ik sta in de tuin! Ik bel je met een Kermit-telefoon!' Later ging het slechter met hem en dacht hij dat de telefoon op zijn werk gebruikt werd om hem af te luisteren. Nog later werd ik gebeld door mijn moeder met het nieuws dat Rob zich had gesuïcideerd.

I failed him, zoals de Engelsen zeggen. Dat is waar, hoewel ik het grote verdriet dat hij in zich droeg niet had kunnen wegnemen. We falen elkaar de hele tijd en ik denk dat hij het mij zou hebben vergeven.

Kijk, Rob

Patiënten die in behandeling komen voor rouw zijn vaak bang dat door traumagerichte therapie hun herinneringen aan hun dierbare zullen vervagen. Therapeuten worden dan geacht te zeggen dat dat niet waar is, dat de nare herinneringen juist naar de achtergrond gaan en plaatsmaken voor de fijne herinneringen.

Ik heb mijn herinneringen aan Rob lang bewaard, totdat zijn dochter oud genoeg was om mijn verhalen over haar vader te horen. Toen heb ik ze voor haar opgeschreven en ben ik begonnen ze te vergeten. Dat is oké, ik heb gedaan wat ik moest doen. Vergeten hoort erbij. Wat blijft is de liefde, en de dankbaarheid voor de liefde die je hebt gekregen.

Ik heb nog weleens op Spotify gezocht naar de liedjes die wij luisterden als we in Robs oude Volvo naar Sleeuwijk reden. Jaren '70 muziek was het: *Baby Driver* van Simon en Garfunkel, wat Rob meezong met zijn lenige basstem; *Fire and Rain* van James Taylor. Mooie muziek die mij gevormd heeft en waar ik nog steeds van houd.

*Oh, I've seen fire and I've seen rain.
I've seen sunny days that I thought would never end.
I've seen lonely times when I could not find a friend.
But I always thought that I'd see you again.*

Vorige zomer, toen mijn Mitsubishi Space Star echt niet meer door de APK zou komen, heb ik een tweedehands Volvo gekocht. Geen vierkante bak weliswaar, maar toch. Op weg van de Randstad naar het zuiden reed ik over de Merwedeburg. Vlak daarbij, op een kleine begraafplaats achter de dijk, ligt Rob begraven.

'Kijk Rob!' zei ik in mezelf, ter hoogte van de dijk, 'kijk Rob, ik rijd in een Volvo!'

Jackie June ter Heide
Klinisch psycholoog en theoloog en als behandelaar en senior onderzoeker werkzaam bij ARQ Centrum'45